

Kortizol

- Jár rendszeresen orvosi ellenőrzésre, szűrővizsgálatokra?

- Nem mondanám.

A doktor egy pillanatra a szemembe néz, majd beikszel egy rubrikát az állapotfelmérő kérdőívemen.

- Mostantól fog.

Bólintok egyet.

- Fogyaszt alkoholt?

- Hm. Igen.

Újabb két tollvonás, X.

- Milyen rendszerességgel?

Jó kérdés. A héten eddig minden nap ittam, ha nem is sokat – a tegnap kivételével, amikor is kicsit túlzásba vittem. Most épp ez esik jól. De azért ez nem mindig megy így. Múlt héten is sokat ittam például, de előtte három hétig egy kortyot sem. Múlt héten jó okom volt rá, ezen a héten meg, ha már egyszer elkezdtem, kicsit ráhúzok, de holnap abbahagyom, és akkor azt fogom élvezni, hogy épp nem iszom.

- Heti néhány alkalommal.

A két tollvonás most hangosabban karistol. Egy pillanatra felélénkül a fejfájásom, mintha halántékon szúrnának egy vékony, hosszú tűvel.

- Dohányzik?

Ezt a kérdést is mindig úgy teszik fel, mintha az ember vagy minden nap dohányozna, vagy kábé még sosem gyújtott volna rá. Most épp dohányzom, két hete pedig még épp leszokóban voltam. És ilyenkor el is hiszem magamnak, hogy többet nem fogok dohányozni. Aztán jön valami szarakodás, vagy valaki nagyon felcsezs valamivel, és azon kapom magam, hogy másfél hete már megint minden reggel sorban szívom a piros Marlborókat.

- Néha – előlegezem meg a következő leszokást.

- Naponta?

BÓDI PÉTER (1991) író. A Váci Piarista Gimnáziumban érettségizett, majd a Képzőművészeti Egyetem hallgatója volt. Legutóbbi regénye: *Hype* (2021).

- Hát...

- Hány szálát?

- Néhányat. Tényleg nem tudom megmondani.

Most több karistolást hallok, legalább két ikszet hagy a papírján.

- Fogyaszt kábítószeret?

Ösztönösen a szemébe nézek, mintha egy klubban kérdezne egy ismeretlen a drogueszerzési szokásaimról, és azon kezdek el agyalni, hogy megbízhatok-e a tagban.

Még vagy negyedóráig faggat esetleges szív- és érrendszeri problémákról, koleszterinszintről, lehetséges mozgásszervi problémákról, műtétekről, gyógyszereszedési szokásokról, gyógyszerérzékenységről és allergiákról, majd megméri a vérnyomásomat – ami elvileg olyan magas, hogy azzal mindenképpen foglalkoznom kéne –, letakarom az egyik szemem, felolvasok egy számsort, letakarom a másik szemem, leolvasok egy másik számsort, és megvagyunk. Kifizetem, nyomtat, pecsétel. Kész az egészségügyi alkalmasságim.

Mióta a NAV és a rendőrség is folyton razziázik, az nem nagyon megy már, hogy zsebbe fizetnek ki minket egy-egy buli után. Így most jóval kevesebbet keresünk, ráadásul minden hétre jut valami agyzsibbasztó baromság, járhatok kormányablakba, intézmem kell az adóügyeimet (eddig csak a TB-t kellett párhavonta elutalnom), és folyton felmerül valami tök váratlan, mint ez, hogy menjek el gyónni egy orvosnak, aki ezért még le is gombol két gramm spuri árával. Ráadásul csak reggelre volt időpont, én meg minél előbb le akartam tudni ezt a az egészet, hogy hétvégén mehessek dolgozni. A koránkeléshez viszont nem vagyok hozzászokva – szakmai ártalom. Így nyilván megittam valamit, hogy időben elaludjak, amiből az lett, hogy éjfélkor még lementem a nonstopba egy kétdecis vodkáért meg néhány sörért.

Hazaérek, hideg zuhany, kávé, cigi.

Mikor az orvos megkérdezte, milyen rendszeresen végzek testmozgást, eszembe jutott, hogy hetek óta nem kardióztam. A terembe lejárok minden másnap, ha kicsit ráérek, akár naponta is, de csak hipertróf edzéseket csinállok már hónapok óta – meg is látszik, a karomon már az összes pólóm feszül. Lassan viszont már a hasamon is. Rohadjak meg, ha így folytatom, pocakot fogok eresztetni, ami így, hogy elkezdtem kopaszodni, lassan kész közhelygyűjteményé varázsol: száztíz kilós, kopasz, pocakos-de-kigyúrt kidobó leszek, már csak az Audi hiányzik. Bár ettől egyelőre nem kell tartani... eddig csak egy Fiatra futotta, de augusztusban nem jött ki a gyerektartás, így azt abból fizettem. A gyerektartás és a kardiózás bokszmeccset vív az agyamban. Rá kéne nézmem a számlámra és a dugipénzemre, hogy állok, mert hó vége van, és elsejére ígértem, és igen, rám férne egy izzasztó edzés is, de egyszerre a kettővel nem tudok foglalkozni, így segíték kicsit a kardiónak, beviszünk egy horgot a gyerektartásnak, ami, ha ettől nem is veszíti el az eszméletét, azért mindenképp szüksége van egy kis pihenőre. Előveszem a bokszzsákomat, majd felrakom a szobám

plafonjára fűrt kampóra. A szomszédok biztos imádják, amikor ezt csinálom... Bár még sosem szóltak be miatta. Felrakom a bandázst, a kesztyűt a helyén hagyom.

Húsz perc múlva, mikor már a padlón szinte elcsúszom a saját izzadságomtól, eszembe jut, hogy elfelejtettem melegíteni. Ennyit a prevenció szemléletéről. Mégis, szinte érzem, ahogy az endorfin átjárja a testem. Egész jó a kedvem. Ennyi elég lesz, gondolom, majd röviden, szűken lenyújtom a karom és a mellizmom – bunyózáshoz ezeket nem árt valamennyire kötötnen hagyni –, majd, mikor újra eszembe jut a gyerektartás, elkezdem a hátamat is nyújtani, alaposabban.

Enni kéne valamit.

A hűtőhöz megyek. Néhány tojás, egy kevés tej, aszalódó zöldségek. És két sör. Hm. Megmaradt két sör tegnapról. De még korán van hozzájuk. Mindegy, kikapok egyet, úgyis meginnám, ha nem most, pár óra múlva, addig meg azon kattognék, mikor iszom meg. Essünk túl rajta, holnaptól úgysem iszom. Miközben megpisszentem a sört, egy pillanatra átjár néhány örömhormon: már a gondolattól boldog vagyok, hogy egy darabig abba fogom hagyni az ivást.

Berakok egy techno mixet, hangosan, és miközben a sört kortyolom, az albérlletben mászkálok. Jó lenne valami olyasmivel leköttni magam, minthogy rendet rakok. De nincs rendetlenség. Nem azért, mert kényszeresen takarítanék. Egyszerűen csak nincs nagyon minnek rendetlenül lennie. Lényegében csak aludni járok haza. Nincs sok cuccom. Összevissza költöztem az elmúlt tíz évben, és mindig egyre kevesebb szarságot vittem magammal. Ruhák, két szemeteszsáknyi kacat, egy polcnyi könyv, egy régi laptop, bokszsák és néhány sportfelszerelés, kábé ennyi. Laci haverom segített beköltözni, egy fordulót mentünk a Suzukijával, és meg is voltunk. Hűtő, mosógép meg egy-két bútor volt a lakásban, egy matracon alszom, átmenetileg jó lesz. Éppen ezért bosszantóan kitüremkedik egy doboz a sarokból. A nővérem dobta be múlt héten. A férjével segítettek anyámnak kipucolni a garázst, akkor szedték össze a tartalmát. Engem amúgy meg sem kérdeztek, ráérek-e, ami egyfelől rosszul esett, mert ebből az jön le, hogy nem is számítanak rám, másfelől megkönnyebbülés is volt, mert nem értem volna rá vasárnap délelőtt – reggel kilencig dolgoztam egy psytrance bulin. A dobozban a garázsban talált gyerekkori játékaimat gyűjtötték össze. Ki kéne hajítani az egészet a szemétkébe, de most még ennyire is képtelen vagyok. Valami érzelemmentes dologgal szeretnék foglalkozni.

A következő sört egy kisszéken ülve iszom meg, miközben farkasszemet nézek a sarokban levő dobozzal. A lábam nem dobog a techno ritmusára, szinte el is felejttem, hogy hallom.

Mikor elfogy a söröm, elhatározom, hogy elugrom, és veszek még néhányat, aztán kitalálom, mi legyen a mai nappal. Úgy fest, melő nem lesz este, akkor már hívott volna a Főnök. Holnaptól meg úgysem iszom.

Szokatlanul nagy a sor a Penny Marketben. Bár nincs hozzá kedvem, ekkor megint beugrik, hogy le kéne csekkolni, mennyi van a kártyámon, elvégre a napokban fizetnem kell a gyerektartást. Először halogatni próbálom a gondolatot, aztán beugrik, hogy néhány hónapja, mikor kártyával akartam fizetni egy bevásárlást, nem volt rajta elég, és nagyon kellemetlen volt, mehettem haza kápéért. Előkapom a telefonom, megnyitom a netbankom.

Hm.

Végül is... a sör még kijön.

Haza kell mennem pénzért, el kell mennem egy Erste Bankba, és meg kell kérnem őket, hogy tegyék fel a kártyámra a pénzt, hogy tudjak majd utalni Sárinak.

Nem késhetek a gyerektartással.

Ez az egyetlen megmaradt kapcsolatom a fiammal.

Az erkélyen ülök, és azon agyalok, mi lett így elcseszve bennem. Délután kettő van, és én iszom. Nem mintha megbántam volna, hogy vettem néhány sört, de tudom, hogy nem ezt kéne csinálnom. Tudom, hogy bánnom kéne. És mégis tisztában vagyok vele, hogy akkor se csinálnék másként, ha látnám a döntéseim hosszú távú következményeit: az ereszkedő pocakot, a még magasabb vérnyomást, a merevedési zavarokat, a májkárosodást, a pusztuló agysejteket, az alkohol és a kátrány hatására terjeszkedő lehetséges rákos daganatot. Általában gazdagokat látunk azon értetlenkedni, hogy az emberek miért cserélik le pillanatnyi élvezetekre a hosszú távú egészségüket. Elvileg ebben nincs semmi racionális. Pedig sokkal könnyebb lenne nemet mondani az alkoholra egy olyan életet élve, amiben egyik pillanatban még a medencémben csobbanok, a következőben meg már az egyik sportkocsimban hajtok a környék legjobb étterme felé. Saját konditerem, a legjobb minőségű és ízű ételek, a legszebb nők és egy olyan kapcsolati háló, amiben az ember sosem unatkozik. Egy ilyen életet élve én is könnyen elégiteném ki az igényeimet máshogy, de így, hogy épphogy kijön az a néhány sör a számlámon levő pénzből, egyszerűen nincs jobb befektetési lehetőségem, minthogy legalább egy pillanatnyi boldogságot vásárolok magamnak. Úgy érzem, ha még ezt is elvinnék tőlem, ha még ezt is elvinném magamtól, nem maradna semmim, csak egy üres, bérelt szobám egy tizemeletes panelban.

Rágyújtok.

Megszólal a telefonom, benyúlok érte a zsebembe, és közben lehamuzom a nadrágomat. Részegebb vagyok, mint gondoltam, pedig csak a negyedik sörnél tartok. Enni kéne valamit.

Norbi az, az én jó öreg Norbi haverom. Abban bízom, hogy műszakot akar velem cserélni, de aztán beugrik, hogy ma ő sem melózik. Egy házibuliba hív el. Mennék vele? Mennék.

– Viszont finánciális szempontokból okosan kéne megoldani a dolgot – mondom, hogy ne számítson tőlem bontatlan üveg viszkikre meg második csomag 120-a piros Marbira.

- Le vagy te is égve?
- Le. Elment a pénzem a kaukcióra meg a költözésre.
- Elittad, tesó?
- El.
- Amúgy kaució.
- Ja, tényleg.
- Na figyi, szard le! Kiss Misinél lesz a buli, az meg úgy tele van, hogy tők mindegy, mit viszünk. Nálam is üres a tárcá.
- Megint elkurváztad a pénzed?
- Elkurváztam meg ruhákat vettem rajta. Ismersz.

Miután leteszem a telefont, azon agyalok, miért volt olyan fura ez a hívás. Aztán rájövök: mióta szakított velem a csajom, most először beszélünk Norbival bármi másról is a munkán kívül. És mikor voltam én Norbival bulizni utoljára? Vagy mikor találkoztam én Norbival utoljára nem melóban? Valószínűleg még Ádi születése előtt. Sebaj, megpróbálok pozitívan felfogni a dolgokat. Egy előnye csak van annak, hogy ismét magányos kan vagyok: újra élvezhetem az egyedülálló férfielet előnyeit – csajozhatok például. Meg, ha ahhoz van kedvem, délután kettőkor sörözhetek az erkélyen, és senki nem csesztet semmivel. A receptoraim nem várt dopaminlöketet azonosítanak: ez még akár egy jó nap is lehet!

- Vágod, ez a nem ivás, ez, ez marhára működik, tesó, elképesztően érzem magam... - mondja Norbi, miközben a mosógép tetején vékony, hosszú csíkokra osztja a metamfetamint. Tetőtől talpig új ruhákban van, Fred Perry ing, bomberdzseki, valami menő kalap, Martens bakancs, minden fekete és bordó árnyalatokban. Már elszívtunk egy spanglit, ami kicsit fejbe verte, mégis hadar - ...és nem csak fizikálisan, érted, nem csak testben. Elvileg az általános kortizolszinted magasabb, még akkor is, ha csak néha iszol, de ha szkippeled az egészséget, az alapszint alacsonyabb, érted? - A válaszomat meg sem várva lehajol az egyik csíkhöz, miközben felém tartja a kezét. Odaadom neki a félbevágott szívószálat, az egyik felét az orrába dugja, a másikat a csík fölé helyezi, majd felszívja az egészséget. - Huh! - Egyenesedik ki. - És az állóképességem is jobb! Visszamentem edzeni meg minden, már sparringoltam is a héten.

- Ez fasza, haver, egyszer nézz le hozzánk is - mondom, majd rácsapok egyet a vállára. - Akkor ma sem iszol?

- Nem én!

Szipog egyet, befogja az egyik orrrlyukát, szív, majd befogja a másik orrrlyukát is, megint szív.

- Te jössz - mondja, majd a kezembe adja a szívószálat.

Rámutatok a kilincsre - szó nélkül cserélünk helyet, most ő tartja az ajtót. Miközben én is a csíkom felé hajolok, Norbi tovább részletezi az alkoholmentes élet előnyeit, de képtelen vagyok rá figyelni, csak arra tudok gondolni, hogy ha Norbi képes nem inni, akkor elvileg én is képes kéne legyek arra, hogy bármelyik

káros szokásomat elhagyjam, mégsem fogom megtenni, valamiért nem érzem magamban az erőt ehhez... illetve, azt talán igen, de honnan kerítsek motivációt, ha még ahhoz sincs elég motivációm, hogy végiggondoljam, mi válhatna?

Eredetileg ma nem akartam spurizni, de úgy voltam vele, ha éjjel után nem iszom, akkor azért valami legyen bennem, ha már elvileg bulizunk. A hűtő előtt állok, kibontom a valahányadik sörömet. Negyedóra alatt kéne meginnom éjfélig, annak meg semmi értelme, a holnap kezdődhet holnap reggel. Ráadásul valaki telepakolta a hűtőt piával, ez meg most kifejezetten jólesik. Kompromisszumot kötök: ezt az estét még kiélvezem rendesen, aztán holnaptól összekapom magam. Visszamegyek Norbihoz, a kisszobában hagytam – valami csajt fűzőget. Mivel Norbin kívül nincs kedvem mással beszélni, leülök melléjük, de előveszem a telefonom, hogy ne érezzék úgy, engem is be kell vonni a társalgásba. Felmegyek az Instagramra, és azon kapom magam, hogy figyelem, Sári kirakott-e valamit.

– És hogyhogy egyedül vagy? Mármint, egy ilyen nő...

Norbi nagyon tud menni a csajoknál, ha akar. Én ilyen nyilvánvalóan sosem tudnék nyomulni. A lány zavarában nevetgél, de érződik rajta, hogy jólesik neki.

– Hát, harmincnyolc évesen...

– Viccelsz? Most vagy a csúcson.

Újabb nevetgélés. Elrakom a telefonom, nagyot húzok a sörömből.

– Sári! – sikít fel a Norbi mellett ülő csaj, mire én szinte kiköpöm a sörömet.

– Timi! – ordít vissza egy túlsminkelt, túlsúlyos, túlóltözött nő az ajtóból. Ez bizony nem az én Sárom. Illetve hát, Sári már semmilyen szempontból nem az enyém.

A két csaj egymásra ugrik, ölelkeznek. Amíg lezavarják a *nemisláttalak* jellegű smalltalkot, Norbi felém hajol.

– Ezt a másikat vihetnéd te.

– Hogyne, Norbi.

Timi visszaül Norbi mellé, megkezdődnek a bemutatkozások, de Sári – mármint ez a másik Sári – mintha fintorogna egyet, miközben kezét fog velünk.

– Odébb ülsz egy kicsit? – szólít meg váratlanul.

– Hogyne, úgyis ki akartam ugrani még egy sörért. Ti kértek valamit? – kérdem a többieket is, miközben felállok, de még mielőtt válaszolhatnának, Sári mentegetőzni kezd, hogy miatta ne, csak az ágy mögé akar benyúlni: oda rejtette a rozéját. Nem mintha szüksége lenne még rá. Artikulálni is alig tud már.

– Szóval, semmit? – kérdem Norbiékat, de közben rájövök, hogy Norbi nem iszik, Timi különösebben nem érdekel, ez a Sári meg pláne nem.

– Ti megittátok a rozémat? – kérdi váratlanul Sári, miközben továbbra is az ágy mögött matat. – Nem hiszem el.

– Hm, nem – mondom.

Sári feladja a kutatást, leül a helyemre, széttárja a karját.

- Hát, ilyen nincs. Alig húsz perce tehettem ide. - Ekkor meglátok egy szinte teljesen üres üveg rozét a polcon. Rámutatok.

- Az ott?

Sári odanéz.

- Szóval megittátok?

- Nem - vágja rá Norbi. - Én nem iszom.

- Én meg sörözöm - mutatok az üres üvegemre.

- Most minek kell hazudni? - rimánkodik Sári, miközben egyenesen Norbi szemébe néz. - Elég lett volna annyit mondani, bocs, nem tudtuk, hogy a tiéd, vagy valami, de hazudni...

- Nem mi voltunk - mondom, miközben elkezd bennem felmenni a pumpa. Nem úgy, hogy csapkodni kezdjek, inkább csak úgy, mint amikor lekési az ember a vonatát: tehetetlen düh.

Sári morgolódni kezd, majd megfogja Timi kezét, de közben nem veszi le a szemét Norbiról.

- Menjünk! - mondja, majd kirángatja a barátnőjét Norbi mellől.

Egy darabig szótlánul ülünk egymás mellett. Egy fiatal srác összetör egy poharat, majd kézzel próbálja összeszedni a szilánkokat - pontosan tudja: ha Kiss Misi megtudja, hogy összetört a gyerekszobában egy poharat, és még csak meg sem próbálta összeszedni, annak pofon lehet a vége.

- Ez gyakran esik meg veled?

- Viccelsz, tesó? - neveti el magát Norbi, de ebben a nevetésben nincs semmi sértettség vagy csalódottság, inkább csak egy érzelemmentes beidegződés. - Múltkor, vágod, mentem haza melóból, hullafáradtan, és egy lány ment előttem, olyan kábé tíz-tizenöt méterrel. Néha hátranézett, majd egyszer csak elkezdett futni, amitől én is megijedtem... mármint, ha azt nem is, de kíváncsi voltam, mitől fél, szóval így ösztönösen hátranéztem, de nem volt ott senki. Akkor jöttem rá, hogy a csaj hetekig fogja mesélni, hogy követte egy cigány az utcán.

- Hm.

- De nem haragszom rá, tesó. A bulikban is látod, mennyi patkány próbál folyton nyúlkálni a lányokhoz meg ilyenek, mikor csak táncolnának egyet.

Ekkor Timi váratlanul megjelenik az ajtóban.

- Nem cigiznétek egyet? Sári nem dohányzik.

A tekintetében benne van valami ilyesmi is: bocs a barátnőmért, kicsit részeg - vagy csak én látom bele, nem tudom.

- Én nem dohányzom - mondom széttért karral, és közben ránézek először Norbira, majd a cigimre is, hogy jelezzek: menjen és vigye a cigimet is. Eddig az övét szívtuk, és tudom, hogy fogóban van.

Valahogy a kezembe keveredik egy üveg Jack Daniel's. Ezt kortyolgotom, miközben egy fotelban ülök a nappaliban. Egy ütést érzek a vállamon, erősebben, mint azt illik.

- Örülök, hogy te is itt! - hajol bele a pofámba Kiss Misi, aki így az egész panorámát lefedi. Másfél fejjel kisebb nálam, de vagy harminc kilóval nehezebb: ex testépítő, ma is aktív szteroidhasználó (és -árusító), sokajtós szekrény.

- Jó kis bulit csináltál, Misi - ordítom túl a kilencvenes évek pumpáló elektronikájának rezgését.

- Ne is mondd! - hajol közelebb a vérekes szemével és leizzadt pólójával. - Jó látni, hogy kimozdulsz, még a teremben is alig láttalak mostanában!

Igaz: a kétnaponta-naponta való lejárás inkább a hónapokkal ezelőtti állapotokat írta le.

- Kösz - mondom, majd felé nyújtom az üveget. Meghúzza.

- Sajnálom, tesó.

- Mit? - vágom rá. Egy pillanatra sikerült elfelejtenem, miért kell engem sajnálni.

- Hú, haver, ha velem csinálná ezt az asszony...

Egy kézmozdulattal jelzem: hagyjuk a témát - de nem tűnik fel neki. Maga alá húz egy széket, úgy folytatja.

- Mert ha elhagy, az egy dolog. Szabad világban élünk - mondja, majd ismét meghúzza a Jacket. - Azt csinál, amit akar, érted, de a gyereket nem viheti el... hova is?

- Edinburgh-ba.

- Edinburgh-ba, bazdmeg. Ráadásul valami másik faszi miatt.

Jah. Ahogy szétmentünk, Sárira lecsapott egy kollégája, akit épp áthelyezni készültek a cég edinburgh-i irodájába, kétszer akkora fizetéssel, feleannyi munkaidővel. Sárinak döntenie kellett, vele költözik-e. Nem hiszem, hogy sokat vacillált volna.

- Ne is mondd.

- Szóval, testvérem, veled vagyok, csak ezt akartam mondani, meg jó látni, hogy te így egyben vagy meg minden - megint ráüt egyet a vállamra. - Acél-faszú gyerek vagy te, én már rég a sitten ülnék, súlyos testi sértés miatt, minimum. Azt az edinburgh-i köcsögöt én biztos szétkapnám.

- Hát, az nem lenne valami okos.

- Nem is mondom, hogy egy Alfréd Einstein vagyok, vagy ilyesmi, csak hát, érted.

- Kösz, Misi - mondom, mert nem tudok mást mondani.

- Nem kérsz egy csíkot vagy valami?

Jólesne, de ha ezt a faszt tovább kell hallgatnom, szétmegy a központi idegrendszerem.

- Nem, köszönöm.

Kikapom a kezéből Jacket, nehogy magával vigye, majd meghúzom, és közben abban reménykedem, hogy mire végzek a korttyal, Misi eltűnik onnan.

Ezúttal szerencsém van.

Minek kellett szóba hozni Sárít? Olyan érzés, mintha a lelkemből valami sötét anyag áramlana ki, és lepné el az egész testem, szinte érzem, ahogy fokozatosan

telepedik rám a szar kedv. Nem tudok nem gondolni arra a rohadt dobozra. Otthon vár, a sarokban. Három hete, mikor átmentem Sáriékhoz, hogy meglátogassam Ádit, Sári anélkül mondta, hogy *ne adjak most a gyerekeknek több kacatot*, hogy megkérdezte volna, mit hoztam. Mikor megkérdeztem, miért, úgy vágta rá, hogy *azért, mert költöznek, és csak a legfontosabb dolgokat viszik magukkal*, mintha mi sem lenne ennél természetesebb. Mintha mi sem lenne annál természetesebb, hogy a gyerekem ezentúl 2360 km-re lesz tőlem. Amúgy ezt tényleg nem teheti csak úgy meg, apaként nekem is vannak jogaim. De lemondtam róluk. Az apaságról nem, de egy nyilatkozatot aláírtam, hogy nem fogok beleszólni a költözésbe. Cserébe bármikor kirepülhetek hozzájuk, meg ilyesmi, és tudom, hogy ez az egész nem korrekt velem szemben, de végig azt éreztem, hogy ha én most itt nekiállok kardoskodni amellest, hogy ne költözzenek el, akkor utána aztán tényleg a világ legjobb különélő faterja kell majd legyen, különben csak megfosztottam a családom a boldogságtól. És meddig lennék én olyan jó apa? Két hétig? Két hónapig? Két évig? Tíz évig? És aztán? Szóval ez egy dupla vagy semmi szituáció, és én a duplához kevés vagyok. Aláírtam a nyilatkozatot, és a dobozzal a hónom alatt hazasétáltam. Azóta ott áll az összes megmaradt gyermekkori játékom a sarokban, a Marvel és DC szuperhősök, az Action Manek, Shongoku, Bionicle figurák és az összes olyan karakter, akik szép emlékeket hagytak bennem a gyerekkorról, hiába tudom, hogy ami nem Happy Meal menüből van, az az Ecseriről. Képtelen lennék kinyitni azt a dobozt, úgy érzem, akkor valami végleg eltörne bennem.

És ettől gyengének érzem magam.

Nem tudom, meddig iszom, és nézem közben a táncoló, dülöngélő embereket, de egészen addig olyan, mintha megszűnne az időérzésem, míg egyszer csak azon kapom magam, hogy két faszi elkezd előttem lökdösődni. Valami csaj-ügyön vitatkoznak, valaki rányomult valakire vagy letaperolta, szóval a szokásos. Az első pofon elcsattanása előtt mindkét tag mögött felsorakozik egy néhány fős társaság, méregetik egymást, megy a shittalking. Az alacsonyabb üt először. Meghúszom a Jacket, majd végignézek egy körülbelül másfél perces tömegverekedést. Az egyik srác pont a fotelem mellett landol, kiütés. Egészen addig megy ez a szar, míg Kiss Misi ismét a nappaliban nem terem néhány további kissmisi-szerű fazonnal, és szét nem szedik a társaságot. Egyből tudják, kinek van igaza: azoknak a srácoknak, akik az ő haverjaik – a másik társaság valaki ismerősének az ismerősei. Kirakják őket. Kiss Misi kissmisi-szerű haverjai elidőznek kint vagy jó tíz percet – gondolom, a taknyot is kiverik a négyfős brigádból, majd mikor visszajönnek, szolid tapsot kapnak.

Azon gondolkodom, milyen fura, hogy bennem ez az egész semmit sem mozgatott meg, nem néztem még csak izgalommal sem az eseményeket. Pedig az ilyesmi korábban mindig felcsigázott.

Azt hiszem, túl vagyok az este fénypontján.

Ideje lenne hazamenni.

Körbenézek, Norbit nem látom sehol, és Timit se. Benyúlok a zsebembe a cigimért. Nem találom. Átnézek mindent, de sehol sincs meg, aztán rájövök, hogy odaadtam Norbinak, és azóta nem beszélünk. Remek. Meghúzom a Jacket, majd kimegyek a teraszra, hogy lelejmoljak valakit. Hárman vannak kint, egy ölelkező pár és egy csaj, kicsit távolabb. Dohányzik. Odamegyek hozzá, és ahogy közeledek, egyre élesebben látom. Sári az. Nem az én Sárim, illetve nem az a Sári, aki egyszer az enyém volt, hanem ez a másik Sári.

- Azt hittem, nem dohányzol - szólítom meg, de ekkor rájövök, hogy az ő nézőpontjából ennek nincs sok értelme. Nem kéne többet innom.

- Kérsz?

- Aha. És te ilyet? - nyújtom felé a Jacket.

Nagyon sokáig hallgatom, ahogy összevissza panaszkodik. Néha hümmögök, tómondatokban válaszolok, ő idővel nekem dől. Átölelem.

Hm.

Miért ne?

Felé hajolok, és össze is ér a szánk, de elrántja a fejét.

- Te... meg akartál csókolni? - kérdi mosolyogva. Mielőtt válaszolnék, az jut eszembe, hogy nem is néz ki olyan rosszul ez a lány.

- Hm. Lehet.

Elneveti magát, majd visszahajol, és ő smárol le. Egy darabig ezt csináljuk, majd teljesen váratlanul elkezd a kert felé rángatni. Egy pillanatra oldalra kapom a tekintetem, és látom, hogy a másik pár már eltűnt onnan, csak néhány srác jött ki azóta cigizni, de mind háttal állnak, le se szarnak minket.

A fűben fekszünk, néhány bokor takarásában. A csaj összevissza markolgatja a végtagjaimat, majd a pólóm alatt érzem a kezét, elkezd kaparni a hátam. Benyúlok a szoknyája és a bugyija alá, ujjazni kezdem, miközben ő kicsatolja az övemet, majd rám markol.

És nem történik semmi.

A csaj nagyon próbálkozik, de nem kezdek el keményedni. Ez abban nem zavarja, hogy néhány percen belül elélvezzen. Hangosan nyög közben - már biztos, hogy csekkolgatnak minket a bokor mögül, és közben a hátam is fáj a karmolásoktól.

- Ez miért nem áll fel? - tör elő belőle váratlanul, lihegve, miközben úgy ránt egyet a farkamon, mintha összekeverhetném egy másikkal is a sajátomat.

- Hát...

- Nem tetszem?

- De, de, nem az...

- Hát akkor?

- Nemrég hagyott el a...

- Nem akarok az exedről hallani - mondja.

Egyszerűen képtelen vagyok felállítani. Nagyon rajta vagyok, hogy stimuláljam az agyam, mindenféle szexuális élményekre gondolok, például Sárival, mármint a másik Sárival, de semmi sem segít, és közben érzem, hogy magától

a stressztől csak még távolabb kerülök attól, ami minden reggel magától történik meg. Volt már ilyen néhányszor, ráadásul eddig még csak nem is karmolásztak közben. Kamaszkoromban összejöttem egy lánnyal, vele voltam sokáig, és miután elhagyott, próbáltam csajozni. Kétszer vittem fel magamhoz lányt, de mindkét alkalommal ez volt, aztán jött egy újabb hosszú kapcsolat, vele is ez volt – de csak az első alkalommal. Miután ő is otthagyt, egy darabig az ismerkedés gondolata is taszított, volt egy két hónapos kapcsolat, amire már nem is nagyon emlékszem, majd jött Sári – vele minden simán ment, már elsőre is. Azt hittem, rég túl vagyok ezen, hogy ezt a hülyeséget már rég kinőttem.

De nem.

Egyszerűen képtelen vagyok még baszni is.

– Valamit rosszul csinálok? – kérdi ez a másik Sári.

– Nem, dehogy, csak... szerintem kicsit túl sokat ittam.

– Haha, szerintem én is...

Úgy érzem, ha hagyom beszélni, valami olyasmit mond, amit nem akarok hallani, úgyhogy megelőzőm:

– Nem jönél át? Ott tudnánk nyugiban lenni.

Elvégre második próbálkozásra eddig mindig összejött. Sári megőrül az ötletnek, és mond még valami olyasmit, hogy ne aggódjak, ihatok én akármennyit, ő fel fogja tudni nekem állítani, majd meghúzza a Jacket, kiegyenesedik és leporolja a szoknyáját.

– Elköszönök a csajoktól, várj egy percet.

– Jó.

– Hol találkozunk?

– Itt megvárlak. A teraszon.

– Sietek, addig hívj egy taxit! – mondja, majd visszarohan a teraszra, én meg egyből azon kezdek el agyalni, hogy mennyire lesz kellemetlen az, ha hazaviszem ezt a csajt, majd ott se fog felállni. Aztán meg azon, hogy nekem nincs nagyon pénzem taxira. Aztán meg azon, hogy ez milyen rohadt szánalmas, pláne ez a kettő így egyszerre. Felállok, begombolom a nadrágom, meghúzom a Jacket, majd a mobilommal körbevilágítok, nem esett-e ki valami a zsebemből. Nem, de Sári cigije ott van. Belenézek, van még három szála, és ott az öngyújtója is. Kiveszek egy cigit, rágyújtok, majd visszamegyek a teraszra. A srácok még mindig ott vannak, egy spanglit adogatnak körbe. Megnéznek maguknak, de nem szólnak semmit.

Elhatározom, hogy elszívom a cigit, és ha Sári nem ér vissza, amíg elnyomom, elindulok haza egyedül, gyalog. Egy óra alatt otthon vagyok, egy kijózanító séta pedig még jót is tenne, ráadásul így nem kell a pénzen és a merevedésen paráznom, sőt még arra is lenne némi esélyem, hogy kialudjam magam – Norbi valami ritka gyenge spurit szerválhatott, már alig érzem. Ebben az esetben persze ugrik a kefézés lehetősége, amit holnap a megbánás követ majd és egy magányos maszturbálás, miközben azon kell kattognom, hogy az összes haverom képes megfektetni egy csajt, ha az már széttárta előtte a lábát.

Én nem.

Valami el van cseszve bennem.

Ránézek a cigire, még két-három slukk. Beugrik még egy érv a magányosan sétálás opcióhoz: a lakásom állapota meg az a rohadt matrac... de közben meg... nem akarok egyedül lenni.

Beleszívok a cigibe, és közben azon agyalok, vajon melyik opciót választanám, ha *csak úgy* választhatnék, majd rájövök, hogy tulajdonképpen *csak úgy* választhatok most is. A cigimre hárítom a felelőséget. Én egyszerűen nem tudok dönteni.

Aztán rájövök, hogy igazából mindegy.

Lesz, ahogy lesz.

Nemes-Lampérth József: A ravatal, 1912 (olaj, vászon, 90,8×87,4 cm, Szépművészeti Múzeum—Magyar Nemzeti Galéria), © Szépművészeti Múzeum, Budapest